

SETMANARI CASTELLARENC

ANY V :: NUM. 233
Castellar del Vallès - 13 agost 1937

Reducció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

La llengua és la imatge del poble

Moltes i moltes vegades i en diferents conceptes hem parlat pel difondament de la nostra llengua.

Molt abans de nosaltres, la capital de Catalunya, espargia per tota la resta de la seva terra, la llavor de l'idioma, amb la finalitat de que la nostra parla fos, no divulgada perquè ella ho és ja des d'un principi, sinó perquè els catalans tots, sabéssim veure en ella, el que representava, el que val; això és estimar-la fer-la estimar pel que és i pel que a tots els catalans ens proporciona.

Avui, en aquest afer d'estimació sagrada ens cap l'orgull—a la gent de poble—de poder dir ben alt, que hem sabut comprendre l'alt valor de la llengua de la nostra tantes vegades vilment trepitjada terra catalana. I és per això que la glorifiquem; a totes les nostres accions la fem precaldre; amb aquesta llengua ens hem donat compte de que amb ella la mare ens hi cantà les primeres cançons ajonollada junt al bressol, i també amb aquesta llengua al pensament aclucarem els ulls.

Però, malauradament, avui som la gent dels pobles els que veiem com és venerada la llengua de la llibertat, en les poblacions de gran importància. La catalanització, o sigui el vertader amor per tot el que dignifiqui la nostra terra, pot dir-se que els pobles d'escassa importància, tots han sabut comprendre i compenetrar-se del valor de la llengua catalana. Més els grans nuclis, han quedat ressagats, per aquest motiu som nosaltres avui els que llancem el crit.

Catalans: La nostra llengua és una, i qui vulgui vulnerar-la o despreciar-la, si així ho vol fer-ho, forçosament haurà d'ésser amb la seva pròpia imatge.

SILUETES DE CAMPANYA

RECORDS...

per LL. CANET I FOIX

I

Les nou quinze del matí. Fa un dia esplèndid. Els horitzons són esbandits, transparents...

Acabem d'esmorzar; per cert, un bon bacallà a la llauna.

Ara he entrat a fer les meves dues hores de parapet. I assentat damunt una xavola, fitant de quan en quan la plana sinuosa d'enfront, amb unes bombes de mà a un costat, el fusell a l'altre i les cartutxeres a l'esquena, escric amb el bloc damunt els genolls aquestes ratlles.

Ara, acaba d'arribar el correu. Al no portar premsa, ens fa donar compte que ahir érem dilluns, altrament, ací no tenim pas calendaris i la noció del temps gairebé es perd.

Entra el correu d'avui, ha arribat una FARGA, si, l'ha rebuda en Genescà. D'ella, els sis castellarencs que som en aquesta posició, tots l'hem volguda consultar alhora.

A jo, el primer que m'ha recordat el nostre setmanari, és aquella sèrie de promences que abans de partir havia fet a amics i lectors relatives a la tramesa setmanal d'una *Impressió de Campanya*. I potser és aquest record, que fa que evocui aquesta senzilla nota de color d'aquest paisatge gris, estrany, foraster, però amb un fil d'encís... curiós!

Serà tal volta que Catalunya és massa

bonic per fer comparacions amb aquestes terres aragoneses?

Arideses. Ocre difumat. Grisos. Colors dissipats, molt dissipats...

Ací, és un promontori de terra roig-esblanqueïda que puja un xic pel damunt de les altres pròximes sinuositats del terral.

Hi tenim construïdes quatre o cinc xavoles, qualitat de barraques subterrànies i semi subterrànies, amb sacs tercers, buscalls i terra. I trinxeres profundides i fortificades que perfilen amb precisió la silueta superior que descriu el monticle.

Enfront, una plana ben accidentada plena de feixes grans d'un color tot mort, que denota que altres anys, es sembraven de blat. Tanmateix, però, no hi manquen a primer terme, aquelles línies alambrades, màxima característica d'escenaris de guerra.

I més enllà, a uns X metres, una muntanya llargaruda i tacada de colors poc precisos, sense pins, sense alzines ni arbres de cap mena. Hi han les línies enemigues... Els feixistes!

A l'esquerra, un turó allargassat, costatut i ple de rostolls vells, amb una llarguera renglera de xavoles i molta terra remoguda. Allà hi viu en Viñas, un castellarenc Total a uns dos o trescents metres de distància.

Al darrera, un xic a l'esquerra, muntanyes molt altes, les més altes de per ací. Són de pedra, escarpades i diformes. Les úniques que tenen un color blau... difumat al carbó... boniques!

I un xic a la dreta i al darrera, el poblet de Martín del Rio. Darrer poble baluard de les forces Republicanes.

Martín del Rio, és un poblet, deixant a part el tragí de forces, típicament aragones. No hi manquen els seus *baturros* amb mocador ratllat al cap, amb cenyida i negra armilla i calçons blancs. Amb llurs *mañicas* de cossiró esvelt i pas lleuger.

Altrament, el poblet no és pas molt diferent de tot l'escampall que se'n troben enllà d'aquestes planúries infinites, alternades a claps per turons orfes, desolats de vegetació.

Més, aquest, té unes particularitats: A més de tenir dos o tres quilòmetres d'esplèndid regadiu i arbres fruiters, ço que significa una font de riquesa per al

mateix, les parets i teulades, tal volta fent contrast amb el verd, no tenen aquell color tan polsós i d'ocre embrutit. Sinó un color de rosa fi pels teulats i aquarel·les plomades per les parets, però fi, molt fi...

A la dreta, muntanyoles i més muntanyoles de punt rodó i llargarudes, de terra roja destenyida, tacades solament per unes herbes esgrogueïdes... senzilles... I per l'entremig, on la superfície desnivella més, serpentejant corre un rierol força caudalós que ve de terrals feixistes i que en tota la llargada que es domina, l'escorta majestuosament dues rengleres de xops molt ben pintats d'esmaragda.

En aquestes vores de riu, precisament, a la nostra altura i amb bones xavoles construïdes pels monticles de l'entorn, hi viuen la resta dels castellarencs. No som junts, però estem en línia. Tots els dies gairebé ens veiem, i no cal dir que passats els primers dies de desorientació, avui satisfets i trempats quan ens veiem, ja ens expliquem aventures de per ací i noves rebudes de la dolça pàtria. Fins aquest dia discutíem com teníem de procedir contra dos o tres *matapans* castellarencs o agregats, que se'ns ha comunicat que a desgrat d'ésser compresos en aquestes lleyes, segueixen vegetant tranquil·lament per ací, bo i predicant algunes hores que «tots hem d'ésser iguals».

Després, darrera el riu i aquests turons, hi ha Vivell del Rio. Poble facciós encara.

Tanmateix, però, el nom de Vivell del Rio és ben bonic i sonor...

Han passat les dues hores de guàrdia.

El sol, més benèvol que l'aigua, perquè no és gaire bona, t'acaricia la pell suaument.

S'acosten. El caporal de guàrdia amb un soldat, que és qui m'ha de rellevar.

Mentre pugen calmosos la pujada graonada que duu als parapets, canten una cançó dolça de trinxera. Una d'aquestes melangies que tenen ànima, però que llur ànima ha nascut a la trinxera i que solament a la trinxera pot tenir vida.

És dolça... melangiosa... suau...

*Si me quieres escribir
ya sabes mi paradero:
En el frente de Teruel
primera línea de fuego...
En el frente de Teruel
primera línea de fuego...*

Martín del Rio, darrers de juliol del 1937

CASTELLARENCS!!!

ANUNCIEU A «LA FARGA»

Conselleria Municipal de Proveïments

El Consell Municipal, a proposta d'aquesta Conselleria i de conformitat a ço disposat per la Conselleria de Proveïments de la Generalitat de Catalunya, ha acordat fer públics els preus que han de regir a tot el territori de Catalunya, per a la venda d'aviram, ous i conills, per quin motiu es fet avinent a tots els veïns posseïdors d'aquests articles, l'obligació que tenen de subjectar-se als preus de tassa establerts per la Generalitat i que a continuació s'exposen:

Gallines: Pes viu a 11 ptes. el quilo
Pes net a 9 ptes. els 400 gs.
i a 0'75 ptes. l'onsa.

Pollastres: Pes viu a 12 ptes. el quilo
Pes net a 9'60 els 400 gs.
i a 0'80 ptes. l'onsa.

Conills: Pes viu a 5'50 ptes. el quilo
Pes net a 4'40 els 400 gs.

Anecs Pes viu a 9 ptes. el quilo
Pes net a 7'80 els 400 gs.
i a 0'65 ptes. l'onsa.

Oques Pes viu a 9 ptes. el quilo
Pes net a 7'80 el 400 gs.
i a 0'65 ptes. l'onsa.

Ous: A 8 ptes. la dotzena.

Els infractors d'aquest ordre, a més d'ésser-los-hi imposades les sancions a que hagin donat lloc, els seran decomissats els gèneres que haguessin estat objecte de la infracció.

Així mateix i per tal de poguer controlar i establir amb tota equitat el racionament dels esmentats productes i especialment els ous, s'ha cregut en la necessitat de saber l'existència i producció total en el terme, i a tal efecte s'ha disposat que tots els veïns que posseïxin més de 10 gallines facin la declaració corresponent a la Conselleria de Proveïments, per tota aquesta setmana.

Es prega al públic en general vulgui ajudar a el compliment de tot ço expressat, denunciant tots aquells cassos que s'apartin dels preus esmentats, coadjuvant d'aquesta manera, sinó a l'obra d'embaratiment de la vida, quan menys a la seva estabilització, en la seguretat que serà corregit l'abús que hom pogués advertir, aplicant-se als infractors les sancions màximes que la llei permeti.

Castellar del Vallès, 12 agost del 1937

El Conseller President,
JOSEP MALLA

Els pobles estiuenecs

Des de fa uns quants anys que alguns pobles poden anomenar-se estiuenecs per la preferència amb que molts són escol·lits per a estiuejar, principalment quan les calors més deixen sentir-se. Entre ells es poden nomenar com a més atrayents pel que en aquest contors fa referència La Garriga, Castelltersol, Matadepera i Recó del Ripoll (abans Sant Feliu del Recó) i encara que aquest últim sigui dels més petits, no per això és dels que, a proporció, menys visitat sigui, puix si compta amb unes 70 vivendes, d'elles a l'hiver un cinquanta per cent resten tancades, jo crec que ara i vull dir aquest any de tantes tribulacions, potser no en trobaríem ni una per a llogar.

I no és que faci aquest petit article ni amb el més petit índex de protesta, no.

Els pobles no deuen haver-ni mai de cases tancades, perquè els que així es troben podem comparar-los amb aquelles regions que com menys habitades més tristes i pobres es troben.

Al referir-me als estiuejants no vull pas dir que disfrutin de les delícies un cinquanta per cent com primer ja he apuntat dels que en aquest poble es troben, perquè no tampoc són tots «señoritos» dels que altres anys abundaben. Entre algunes famílies, refugiats (pels que a part de tot debem tenir totes les consideracions) s'en troben algunes altres que també són treballadors i que han buscat aquest lloc per motius de salut, encara que amb els esmentats motius n'hagin vingut de salut completa i així podríem seguir fent però com una espècie de graduació comparada amb aquell qualificatiu que molts usen de «los nuevos ricos».

Benvinguts tots. I dic benvinguts perquè els que en parthhan facilitat la seva vinguda segurament sabran bé que sols pot ser-nos agradívola la seva companyia.

En certs rumors recollits al vol algunes vegades he sentit, «poden venir forasters si no tindrem menjar pels del poble», però, en quant això tampoc hi ha molt que fer temença perquè algunes famílies usen la tarja de racionament que ja posseïen, qual cosa vol dir que deuen comprar «si el tiempo no lo impide» on ja ho feien.

Aquest petit poble, Recó del Ripoll, situat prop les muntanyes i que mirat de lluny sembla estar assegut a les seves fal·des, dessota l'ombra de pins i alzines sempre ha estat un dels preferits per estiuejar, ja sigui per les seves aigües, pels seus aires sans perfumats de roses i flors boscanes, pel seu tresor de la pròpia naturalesa que entre el cel i el bosc dona un

Síntomes alarmants

Els qui tenint un esperit antifeixista cent per cent hagin seguit la lluita del poble Ibèric, despullats de tota passió i partidisme, hauran de convenir que les coses—pel que fa referència a la reraguarda—no rotllen com cal i es troben en deplorable estat de descomposició. Així és en efecte, malgrat les afirmacions—segurament interessades—fetes en periòdics i tribunes, dient que ací disfrutem d'un ordre perfecte imposat gràcies al bon govern de «Front Popular». Però com una cosa és fer afirmacions gratuïtes i una altra és que les mateixes respon-

somriure alegroï al despertar del matí, i a les nits es despedeix amb uns sospirs plens de romanticisme i poesia, aquest poble que sap riure i cantar enfront les nostres impertinents malangies i que tots sentim a cor obert, dona una carinyosa arribada a qui es complau en festejar-lo.

A més d'això els seus habitants nascuts ací mateix, també tenen una especial gràcia en saber afavorir-lo amb el seu caràcter bo i complaent.

Sols falta que així sigui el dels que amb tan afecte són rebuts, que l'orgull no tingui cabuda en el seu procedir i la franquesa harmonitzi l'ambient de vida sana, com el cantar dels ocells armonitza l'aire que sense distinció respiren, fent que no pugui éixir de nou la calúnnia ni el despreci envers els que malgrat els seus esforços treballant segueixen més o menys un mateix ritme durant la vida.

Sortosament, però, hi ha qui ja ha comprès que és hora d'espavilar-se i no és molt difícil, donant una volteta pels pocs carrers que aquest poble té, trobar alguna granja-maníatura quins cuidadors no són altres que algunes d'aquelles damiselles de les celles a la «Marlene» i les ungles de porcellana. «Por algo se empieza» diu el refran, i així encara es fa més agradable la vida a l'ensens que això és una distracció de les quals aquí n'estem faltats, puix fora dels que al diumenge, passen la vetlla marcant «hechuras» al compàs d'un manubri (que en temps de guerra ja és prou) no hi ha amb que més divertir-se.

Fa uns dies que per un reduït grup d'aficionats s'estava assajant una comèdia que veig encara no es representa; és que han decaïgut els ànims? Si amb una mica de bona voluntat logràvem donar vida al teatre, tindriem ja a l'abast un camí instructiu i cultural, que, malgrat haver-hi molta joventut que prefereix el ball, aquell sembla unes llavors més fructíferes per fer més floreixents els pobles.

QUIRZE MORERA

guin a les realitats del moment, no serà molt demostrar el contrari del que diuen els que de la política n'han fet un «art» per viure amb l'esquena dreta.

És que de veritat hi ha hagut durant tot el que va de moviment un ordre revolucionari en la reraguarda? A força d'ésser sincers hem de confessar que no. Si deixem de banda les primeres setmanes de lluita en què fos pel perill que es corria damunt nostre, ens ajuntàvem tots els companys responsables dels diversos sectors antifeixistes i formaren els Comitès de defensa; fos pel silenci que empraven plens de pànic els reaccionaris; fos per l'actitud expectant dels neutres que no exposen mai res, sorpresos sens dubte pels esdeveniments; fos pel que fos, es pot dir que foren els únics dies que sense entrebanes es podia actuar i fer-se alguna cosa de profit, encara que un ordre perfecte no era possible plasmar-lo, per quan en aquells moments tot significava improvisació i l'ordre ha d'obeir perquè tingui fesomia de tal, a un estat de consciència forjat en l'estudi i prèviament madurat pel temps.

I després tots sabem el que va passar. Els partits polítics i de classe i les organitzacions sindicals també amb l'afany sols de fer prosèlits i poder tenir l'hegemonia damunt els altres, deixaven les portes obertes de bat a bat, sense controlar i examinar la conducta passada dels nous vinguts i per això avui contemplem amb estupor com nodreixen les seves fileres i el que és pitjor encara ocupen llocs de direcció, noies i joves, dones i homes que ni tan sols fa dos anys que en les festes religioses rivalitzaven per lluir més que els altres, i en el treball per tal d'agradar a l'«amo», feien tot allò contrari dels que pugnàvem per desvetllar la consciència dormida de la majoria de treballadors.

No és d'estranyar, doncs, les campanyes més o menys insidioses de certs partits; ni hem d'estranyar tampoc que la composició de molts comitès amb els seus canvis i la seva actuació, fos blasmada amb raó pel desordre i la immoralitat que representaven. Ara bé, això que jo mateix amb fonament de causa havia criticat públicament, trobo que molts no han estat justos al no medir amb el mateix raser a tots, —segurament portats per un excés de passió—han fet recaure tota la responsabilitat a un sector determinat, culminant amb la planejada i artera provocació del mes de maig, pretext pel qual —entre altres d'ordre Internacional—el foragitaren no pas d'una manera molt clara, primer del Govern de València, més tard del de la Generalitat i ara s'in-

tenta fer-ho del Consell General d'Aragó. I tot per què? Quelcom molt greu es ve tramant entre bastidors, doncs els símptomes són alarmants i caldrà estar alerta en tot moment.

I bé, fa tres mesos que tenim govern de «Front Popular». Vingué amb l'expressa missió d'acabar amb el desordre i els «incontrolats» de reraguarda, a l'ensens també per merèixer confiança a l'opinió Internacional, perquè aquesta reaccionés a favor de la nostra causa; però, (pesi els qui ens volen fer creure que ara vivim en un estat paradisiac) ni l'aspecte Internacional ens és més favorable que quatre mesos enrera—encara que contemplem el retorn dels nostres «Internacionalistes» tráfugues que fugiren de la crema en els primers moments—ni s'ha acabat amb el desordre i els incontrolats—segons quins (?)—perquè avui amb el sentit d'irresponsabilitat regnant, no hi ha cap llengua controlada i això si que és pernicios per la nostra causa.

Ordre en la reraguarda! Jo voldria que prèviament els fanàtics satisfets de l'estat actual, consultessin a les dones del poble quan surten d'efectuar llurs compres a les tendes, escurades de butxaca sense poder abastar el més indispensable per mal menjar i estic segur que els informarien qui són els beneficiats d'aquest ordre; jo voldria que preguntessin a les famílies dels incorporats en les últimes llesves, quin efecte els fa que mentre els seus fills per defensar la llibertat corren tota classe de perills a les trinxeres, hi hagin tants «prófugs» per ací passejant la seva covardia, encoberts pel salvaconducte estès per les Autoritats de l'ordre; jo voldria que s'entrevistessin també amb aquells elements de bona voluntat avui responsables en Municipis i Empreses i és ben segur els demostrarien que gràcies a tan «ordre», ningú creu i la seva obra es troba sabotejada per les campanyes d'insídies i calúnnies provocades pel despit de certs elements, desplaçats amb justesa dels llocs de direcció per no merèixer prou confiança la seva actuació passada; i voldria, finalment, que esbrinessin, com és possible que acabant-se de recollir les diverses viandes del camp, ens trobem ja en dificultats, inclús d'adquirir patates, a no ésser a preus molt més elevats dels normals? En aquest aspecte jo diria als camperols poc escrupulosos—no tots—que si bé tenen el dret a la vida com els demés, també tenen el deure de contribuir a l'esforç comú de la lluita, aportant els sacrificis que calgui. Si per contra l'egoisme els porta a l'especulació del malestar i la misèria del poble, agreujaran molt més el problema i tots junts correm el risc d'ésser

vençuts pel feixisme i llavors si que farem la pau, però la dels cementiris.

Quedem, doncs, que ni ara ni abans hi ha hagut ordre en la reraguada, però com no es troba en el meu ànim contrariar als que no pensen així, em decideixo admetent el «mot» ordre que aquest és irresponsable i per tant, l'impunisme, l'especulació, el favoritisme i el lladronici, tenen el camp abonat per fer de les seves.

V. BUXADÉ

Consell Municipal de Castellar del Vallès

Conselleria de Proveïments i Agricultura

Aquesta Conselleria s'incantà de cinc pollastres que hom pretenia treure de la població, els quals han estat entregats al Casal d'Assistència per als malalts instal·lats allí.

En tots els casos que es pretengui sabotejar les disposicions encaminades a assegurar el proveïment de la localitat, es procedirà amb tota energia.

Castellar del Vallès, agost del 1937.

NOTICIARI

NOIA NEGADA

Altra vegada i amb profund dolor, hem de consignar un dels accidents ocorreguts al Riu Ripoll, que dissortadament cada any i principalment en aquesta època, hem de lamentar.

Dimarts passat, aproximadament a dos quarts de sis de la tarda, en fou víctima la noia M.ª Teresa Casasayas Sanarau, de 18 anys d'edat. La susdita noia sortí de casa seva acompanyada de la seva germana M.ª Estrella, de 14 anys i el seu pretendent Joaquim Carbonell, veí de Sabadell, amb l'intent d'anar-se a banyar al Riu Ripoll.

Segons antecedents, ja s'havien banyat els tres i seguint el riu, arribaren fins el lloc anomenat «Gorg del Frare», sota mateix del pont de «Turell», on descansaren vora la platja que forma el mateix. Poc a poc, les dues germanes, jugant, anaren rellicant de la vora on seien fins a tocar l'aigua del gorg, no adonant-se de la fondària del mateix fins que foren a dintre. En Carbonell, a l'adonar-se del perill, tot seguit va tirar-s'hi, poguent aconseguir extreure la germana de la víctima, però havent sofert una ferida a conseqüència de l'embranchida en què es tirà i el consegüent esglai, no li fou possible poder salvar la seva pretendenta.

El jove fora de si demanà auxili i l'altra noia també i prest hi acudiren algunes

persones que es trobaven a «Turell», on foren assistits.

Avisades les Autoritats, s'hi traslladaren el Jutjat Popular i varis Consellers Municipals, metges i diversos veïns, ordenant la busca de la víctima que fou extreta completament inanimada del fons del gorg, essent traslladada al Dipòsit del Cementiri.

El dimecres a la tarda, li fou practica-da l'autòpsia pels facultatius de la localitat a presència del Jutjat Popular, certificant que la mort fou deguda a asfíxia per immersió.

A l'acte del sepeli, a més dels familiars, hi acudiren nombroses amistats que testimoniaren l'afecte que tenien a la dissortada noia.

Nosaltres profundament commoguts per aquesta nova desgràcia, traslladem el nostre més sentit condol als inconsolables pares, avis, germans i família tota, per tan irreparable pèrdua, tot i fent un prec general, però particularment al jovent, que s'abstinguin d'anar al riu a banyar-se, puix de tots és prou sabut els desenganys i esglais que un hom s'emporta i això farà que estalviem la pena màxima als nostres familiars i, perquè no dir-ho, un dia de dol per tot un poble que estima als seus veïns.

INCENDI D'UN BOSC

El diumenge al matí, es declarà un important incendi en un bosc situat davant la casa de camp de «Cal Pinetó», si bé no adquirí les proporcions que en un principi es creien, gràcies a l'activitat de diversos veïns que prest hi acudiren per sufocar-lo.

Si bé s'ignoren les causes del sinistre, hem de recordar sobretot als qui van per aquells indrets a passar un dia d'esbargiment, tinguin cura que al fer foc per coure la minestra, el vigilin bé i l'apaguin després, per tal que aquest no es propagui en els boscos, per cert ben fornits, que hi ha en aquells indrets.

LES TARGES DE RACIONAMENT

Al Consell Municipal s'estan acabant acabant de repartir les noves targes de racionament, les quals han estat acuradament confeccionades per poder exercir en tot moment un control perfecte, tan en el que es refereix a la part de compradors com en la de venedors, la qual començarà a regir demà, dissabte.

LA CONCENTRACIÓ DE LA LLEVA DEL 1937

Ens enterem de la disposició referent a la concentració a la caixa número 26 (Barcelona) dels reclutes declarats útils per tot servei i serveis auxiliars de la lleva del 1937, pel proper dia 16 del mes que som.

DEFUNCIONS

Dia 10. — M.ª Teresa Casasayas Sanarau, 18 anys, soltera.

Dia 11. — Josep Porrull Punté, 49 any casat.

Dia 12. — Francesca Bosch Vallcorba, 75 anys, vídua.

Avui, dia 13. — Joan Figuerola Gibert, 63 anys, casat.

El nostre més sentit condol a tots els seus familiars.

MOVIMENT DE POBLACIÓ

Durant el passat mes de juliol, s'ha registrat el següent moviment de població.

Naixements: Maria Olivé Tantiñà, Aurora Ventura Plumed, Eulàlia Santasana Sallés, Antoni Viñas Raduà, Genís Boluda Casanovas i Pilar Paz Martín; total, 6.

Casaments: No se n'ha efectuat cap.

Defuncions: Aurora Ventura Plumed, Antoni Ubàguls Alavedra, Felipa Pujol Corretja, Ramon Poch Gibert, Meuna Curtiellas Riera, Ermengol Valls Vilanova, Amadeu Altimira Valldeoriola i Francesca Girbau Garriga; total, 8.

TORN DEL RAM D'ALIMENTACIÓ

Prosseguint el torn establert pel ram d'alimentació, el pròxim diumenge, li pertany restar obert de 8 a 1 del matí, el següent establiment:

Vídua de J. Estabanell - Carrer Major

FARMACIA de torn per a diumenge,
Major, 16

Ja ets
subscriptor
de
LA FARGA
?